

Ukázka z knihy Barevné okamžiky

Přes den moc času nemám, jedna hodina za druhou, do toho Zuzka řeší svoji váhu a dnešní jídlo. Ale pak už to nevydržím a skočím jí do řeči: „Představ si, já včera viděla fotku z letiště...“ a sypu ze sebe tok svých myšlenek, které všechny vedou jedním směrem. Do letadla a hned!

Zuzka to nechápe. No, není to poprvé, kdy je nedovtipná.

„Petr ti něco udělal?“

„Ne, neudělal.“ Ted' zase nechápu já – co s tím má společného Petr? „Tak něco doma?“ Zuzka to evidentně nemůže pobrat.

„Ne, všechno je v klidu..., vlastně až moc,“ culím se na ni. Ta holka si stojí na vedení? Co je na tom nepochopitelného, prostě potřebuju pryč, volají dálky, dobrodružství... Co je na tom k vysvětlování?

Vezmu Zuzku kolem ramen a ptám se: „Ty nemáš chuť někam odjet?“ „Ne!“ úplně se zděsila. „Proč? Doma mi je fajn, nemusím se o nic starat, musela bych řešit spoustu věcí a krom toho, vůbec nevím, jak bych se domluvila. A někam jet sama? Možná s tebou, ty jsi odvázná, ale sama bych se hrozně bála. Určitě bych se ztratila na prvním rohu.“

„Blbost,“ prsknu, „nikdo se jen tak neztratí.“ A jazyk? Trochu anglicky za ty roky ve škole snad umím. Mávnu rukou, tuhle drobnost odmítám řešit; však co, odjeli i jiní a neuměli vůbec kváknout, tak to já přece nějak dám.

Myšlenka na ukončení školy a odjezd mi nedávala spát.

Ale co bych tam dělala? Abych tam mohla bejt dýl a pořádně to tam poznat, tak to asi chce práci. Studovat se mi ted' fakt nechce. Že bych zkusila hlídání dětí? No, proč ne? Když si to dobře vyjednám, tak nějaký volno snad budu mít. Zkušeností s děckama sice moc nemám, ale děti mě bavěj a nějaký doporučení po příbuzných bych snad sehnala.

No, zkusím to o víkendu přednést našim.

Když nic, tak aspoň bude doma sranda, uzavřu si to pro sebe, abych se nenervovala.

Počkala jsem si, až budou rodiče pěkně v pohodičce po nedělním obědě.

„Mami, tati, potřebovala bych s vámi něco probrat.“

Hned zpozorněli. Neumím skrýt nervozitu. Až mě samotnou překvapuje, jak moc chci, aby souhlasili. Hm, asi to fakt chci.

Mamina na mě vypálí: „Jsi těhotná?“

Sakra, tohle bude asi veselejší, než jsem předpokládala. Zahlaholí mi uvnitř smíšek, veselý komentující hlásek.

„Nene, s kým asi?“ Co by asi řekla, kdybych byla? „Tak něco ve škole?“ Pokračuje máma.

„Ne, právě že nic.“

Táta usměrňuje nápor mamčinych slov: „Tak počkej, nech ji něco říct.“

Sedli si – mamka na mě koukala podezřívavě a táta se zvědavostí.

„Jsem si říkala,“ ...leze to ze mě opatrně... „že bych odjela tak na rok do Norska.“

A rovnou jim to sázím dál: „Říkala jsem si, že bych mohla hlídat děti, už jsem našla i nějaký možnosti, vypadají fakt solidně, takže bych si i vydělala, ani by vás to moc nestálo.“

Tak a je to venku. Oddechla jsem si a zároveň jsem se nadechla, abych ustála reakci.

Mamce se evidentně ulevilo. „No proč ne, příští rok, po škole. To je fajn nápad.“

Táta se mračil: „Proč zrovna tam?“

„No, ani nevím, dlouho mě ta země láká, možná od tý doby, co odtamtud přijel strejda...“ ani nedořeknu a táta mávne rukou, jako když chce odehnat obtížný hmyz.

„No jo, Pepa..., to jsem si mohl myslet.“

Obracím se na mámu: „Jenže, mami, já nemyslím po škole. Myslím ted'.“

„Jak teď? Chceš nechat školy?“ Rodiče jsou najednou nějak moc pozorní a taky dost napružení. Cítím se rázem jako na minovém poli. Musím opatrně.

„Nevím, jestli nechat, ale přerušit ano. Teď, na konci semestru.“

Uvnitř si dodám. Mě ta škola od začátku nebavila. Nic mi to nedává, ztrácím tam čas. Ale nějak vytuším, že tohle rodiče fakt nechtějí slyšet.

„Zbláznila ses? Rok před koncem toho nechat? Nedodělat ji?“ Tentokrát nasadil táta.

„No, když mi to přijde škoda, ztratit tam ještě rok.“

„Ale budeš mít aspoň titul, dnes bez diplomu můžeš tak akorát uklízet,“ začíná se dostávat do ráže.

„Tati, to je ujetý, fakt.“ Snažím se apelovat na jeho zdravý rozum, však většinou je to normálně uvažující člověk, přece není tak omezený.

Táta se ale narovnal a řekl: „Rezolutní NE! ... svoji holčičku takhle daleko nepustím. To je úplná šílenost a taky nezodpovědnost. To nám přece nemůžeš udělat. Na všechno se vykašlat. K tomu jsme tě nevedli, abys byla takhle nevděčná.“

Ale kurňa, to nevypadá moc dobře, pomyslím si. Teď by to chtělo uhrát nějak do autu a počkat, až se situace uklidní.

Jenže už jsem taky pěkně v ráži a slova se ze mě sypou bez kontroly.

„No to snad ne..., nemůžeš mě tady držet,“ skoro se nepoznávám.

„Ale můžu – když tě živím!“ táta už taky frčí. My dva máme dost podobné reakce.

„No, tak už nebudeš muset,“ odsekávám drze.

Mamka se do toho rázně vloží a rozežene nás od sebe se slovy: „Řekla bych, že je čas vyvenčit Paka, kdo se toho chopí?“

Pak udělá obličej pro mě a otočí se k tátovi. Jak ji znám, tak na něj hodí něco jako opačný výraz. Tuhle její taktiku už znám, snaží se získat čas a uklidnit nebezpečné pole. Na to je máma machr.

Já hned využívám situace a zdrhám. Ty brd'ó, to bylo o fous. Ještě slyším, jak máma říká tátovi: „Víš, co? Probereme to nejdřív spolu, zjistíme víc informací..., nemá smysl se unáhlit.“

No, jo, máma to je stratég.